

Barcelona, 30 de setembre de 2010

ANY III. núm. **93**

Mª Cristina Martínez, presidenta de l'URC

Estem celebrant els 30 anys d'existència de l'URC i volem fer memòria, agrair i celebrar aquest temps de camí compartit vers una vida religiosa misticoprofètica.

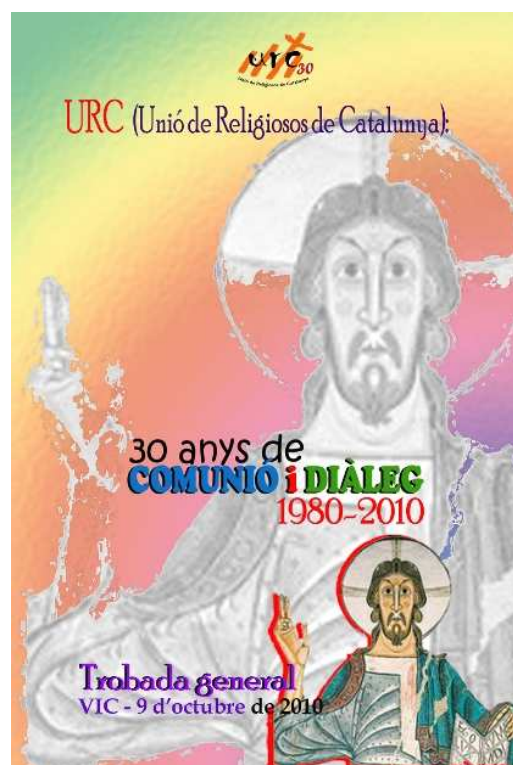
Durant aquests 30 anys, i ara mateix, com a vida religiosa a Catalunya hem sentit, i sentim la necessitat d'estar oberts, escoltant la realitat, les crides de l'Esperit, per donar respostes als reptes de la nostra historia concreta a la llum de la Paraula. Ens sentim compromesos a portar a terme el Projecte de Déu per a nosaltres, per al nostre món. I ho volem fer des d'una actitud d'esperança activa, des de la fidelitat creativa a l'Evangeli que ens interpel·la i ens anima a cercar nous camins, noves respostes a les noves realitats que van sorgint en el nostre entorn. El diàleg i el discerniment són elements essencials en aquest camí de fe i compromís.

L'URC ha volgut, i vol, estar al servei de la vida religiosa a Catalunya procurant mitjans de formació, espais de trobada per compartir vida i cercant nous camins de futur amb els mitjans que tenim al nostre abast.

Volem viure l'avui, però sense perdre de vista el demà. Volem caminar cada vegada més com a germans i germanes, vivint la intercongregacionalitat no com una solució a la nostra debilitat, sinó com a possibilitat de creixement, com a concreció del nostre desig de fraternitat, de comunió real, amb projectes concrets i compromesos que responguin a les mancances de la nostra societat i que obrin horitzons de futur en tantes vides que semblen no tenir-ho.

Jesús, present en el més empobrits, és i serà l'opció prioritària de la vida consagrada.

El dia 9 d'octubre ens trobarem a Vic per compartir i celebrar. Què celebrem? I per què a Vic? Celebrem el 30è aniversari de l'URC perquè és signe de vida. L'URC significa el desig de fer camí junts, religiosos i religioses de Catalunya. Significa il·lusió per crear, per organitzar, per compartir, per ajudar a viure el que som i animar-nos a arribar a ser el que desitgem.

Hem escollit Vic com a lloc de trobada per ser bressol de molta “vida consagrada”: Sant Antoni Ma. Claret, Santa Joaquina de Vedruna, Sant Miquel del Sants, Sant Francesc Coll i tants religiosos i religioses anònims que han lliurat la seva vida al Senyor silenciosament, però amb un fort compromís amb Déu i amb els germans.

També a Vic podrem gaudir de la seva riquesa cultural lligada a l'església (catedral, museu...). A més a més, Vic és la seu del Bisbe Delegat episcopal per a la vida consagrada a Catalunya, Mons. Romà Casanova, que presidirà l'eucaristia que celebrarem a la catedral.

Des d'aquestes pàgines us convidem a participar en aquesta trobada i el que és més important, a continuar revitalitzant el nostre compromís de consagració a Déu al servei del germans.

Desitgem unes comunitats cada vegada més fraternes i esperançades, més humanes i humanitzadores, més arrelades en Déu i compromeses amb l'Evangelí.

Volem caminar en comunió amb tot el poble de Déu, amb la nostra església, donant gràcies per les seves llums i demanant perdó per les seves ombres. Necessitem continuar creixent en diàleg i confiança, en valoració d'uns i d'altres, treballant en xarxa, colze a colze.

“Tenim una història per construir” (V.C.110) no ho oblidem! I ens toca construir-la amb les forces que tenim, que són encara moltes!, amb les nostres febleses i capacitats, des del desig de “revifar la flama de la nostra consagració” dia rere dia.

Que Jesús continuï acompanyant el nostre camí i ens doni la fortalesa i el coratge necessaris per ser testimonis d'esperança i comunió en la nostra realitat concreta.

Mª Cristina Martínez, stj
Presidenta de l'URC

S'HAN TANCAT LES INSCRIPCIONS, QUE SUPEREN ELS 360 PARTICIPANTS. FELICITATS PER L'ACOLLIDA

EN PROPERS DIES ENVIAREM INFORMACIONS SOBRE LA TROBADA GENERAL A TRAVÉS D'EDICIONS EXTRAORDINÀRIES DEL BUTLLETÍ HOREB

URC: 30 anys de comunió i diàleg

El 29 d'abril de 1980 es va prendre la decisió d'aplegar la branca femenina i la branca masculina de la CONFER en una nova associació, anomenada la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). Dues línies força estaven en el rerefons d'aquesta creació: una fidelitat al Concili Vaticà II, que propicia un clima de diàleg a l'interior de l'Església així com també un diàleg amb la cultura i el món, i la resposta als esdeveniments desencadenats per l'adveniment de la democràcia.

Volem celebrar aquests 30 anys de comunió i diàleg. Comunió amb Déu a través de la pregària i de l'espiritualitat. Comunió amb els homes i dones a través de la missió compartida i del servei a les persones, especialment les més necessitades. Diàleg entre les institucions en recerca de la veritat i de l'amor. Diàleg amb la cultura i amb la societat. Vic, com a punt de referència, ens aplegarà per fer visible

aquesta comunió i diàleg, que han presidit les nostres relacions intercongregacionals. Els al·licients de trobar-nos a Vic són nombrosos i la ciutat sempre ha tingut una vinculació fortament espiritual.

El **dia 9 d'octubre de 2010, dissabte**, ha estat la data elegida per la Unió de Religiosos de Catalunya per a la **Trobada general de la Vida Religiosa a Vic**.

Es tracta de trobar-nos en una jornada festiva per celebrar la nostra fe, la nostra fraternitat. La vostra presència és una manera d'expressar la vostra estima en aquest projecte intercongregacional al servei de la vida religiosa a Catalunya. Tots hi sou convidats!

1. HORARI

- **10.30 h** Concentració a la plaça de la catedral
- **10.45 h** Acolliment i explicació de la catedral
- **11.00 h** **Missa** presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic
- **12.15 h** **Visites** en grups
Llocs: Museu Episcopal, Antoni Mª Claret, Joaquina Vedruna, Francesc Coll, Sant Miquel dels Sants
- **14.00 h** Desplaçament al Seminari
- **14.30 h** **Dinar de germanor** al Seminari
- **16.30 h** **Moment de compartir**
- **17.30 h** Tornada

2. VIATGE

Oportunament, s'indicaran els trajectes definitius a partir de les inscripcions efectuades.

3. TROBADA GENERAL

Oportunament, es donaran indicacions per als diversos actes de la trobada general,

Per a qualsevol consulta o suggeriment, **podeu trucar a la Noe** (93 302 43 67), de dilluns a divendres, de 15 a 19 hores.

Conviure en un temps de crisi. Família dels pobles, Família de Déu

Barcelona, 3-5 d'octubre de 2010

La **trobada internacional per la Pau**, organitzada per la Comunitat de Sant'Egidio i l'Arquebisbat de Barcelona, aplegarà els líders de les grans religions, persones del món de la cultura i la societat civil de tot el món, que es trobaran tres dies en diàleg i pregària.

Els esdeveniments es retransmetran per vídeo en directe

des de la web: <http://www.santegidio.org/index.php?pageID=1777&idLng=1069>

PROGRAMA

Diumenge 3 d'octubre, 10.30 h: celebració eucarística

Diumenge 3 d'octubre, 17 h: assemblea d'inauguració

Dilluns 4 d'octubre, **9.30 h i 16.30 h**: taules rodones

Dimarts 5 d'octubre, **9.30h**: taules rodones

Dimarts 5 d'octubre, **17 h**: cerimònia final i signatura de la Crida per la pau pels líders religiosos.

Per a més informació i seguiment de l'esdevenimentt

<http://paz.santegidio.org>

Condecoració vaticana per a la Gna. Antònia Ortiz

La germana Antonia Ruiz, secretària general del CSSCC, serà condecorada amb una medalla de reconeixement per la seva dedicació a la pastoral sanitària amb motiu del 25è aniversari de la institució del Pontifici Consell per a Agents Sanitaris.

El lliurament es produirà en el marc de la 25ª conferència internacional "Vers una assistència sanitària equitativa i humana a la llum de l'Encíclica *Caritas in veritate*", que tindrà lloc a la nova aula del Sínode a la Ciutat del Vaticà els dies 18, 19, i 20 de novembre del 2010.

L'últim dia està prevista audiència amb el sant Pare. Felicitats!

Comunicat de l'ACAT per la Diada Internacional contra la Pena de Mort

Aquest any (10 d'octubre de 2010) la diada contra la Pena de Mort, promoguda per la Coalició Mundial, té com a objectiu **l'abolició de la Pena de Mort als Estats Units, on l'any 2009 van ser condemnades a mort 106 persones i 42 van ser executades**. L'abolició en aquest país, o una moratòria, seria una gran exemple per alguns països que s'hi emmirallen.

Molts països amaguen les xifres, fet que desmenteix en si mateix el valor dissuasiu de la pena de mort (si és d'amagat, a qui dissuadeix?). A més, està comprovat que, als EEUU, els països que mantenen la pena de mort tenen un índex d'homicidis més gran que els països veïns que l'han abolida.

La pena de mort és una violació greu dels Drets Humans que, a diferència d'altres, com la tortura, les execucions extrajudicials o les desaparicions, no s'amaga, ni es nega, sinó que forma part de les lleis d'un país. **La justícia d'aquell país l'accepta com un crim legalitzat.**

Com tots sabem, **el dret s'interpreta, la justícia és humana**. No està eximida d'error. La sentència d'una pena de mort depèn de massa coses: opinions polítiques del moment, condició social (un 90 % són pobres), origen ètnic... (Als EEUU la població negra representa un 12% del total, en canvi, un 43% dels condemnats a mort són negres)

També depèn de la severitat del jutge, del tribunal, de l'habilitat de l'advocat, més o menys experimentat, més o menys ben pagat...

Aplicant la pena de mort, l'estat mata a sang freda per castigar un assassinat: matar per demostrar que no cal matar?

L'ACAT considera que no és ni la venjança ni la pena de mort que protegeixen la societat de la violència criminal, sinó més aviat la prevenció de les causes que la provoquen, treballant

per una més gran justícia social, un millor repartiment de la riquesa, un tracte adequat a les diverses pertorbacions psíquiques i el dret a una vida digna.

Creiem fermament que un altre món és possible. Sapiquem estar atents per treballar cap a una societat més justa, per establir relacions humanes afectuoses i per contemplar l'espurna de presència divina en cada persona, sigui quin sigui el seu passat.

No oblidem mai que tot assassí, continua sent un ésser humà.

Elías Royón, presidente de la CONFER: “Es injusto culpar al Vaticano II de las dificultades que padece la Vida Religiosa”

Publicado en **VIDA NUEVA** el 17.09.2010. Gentilesa del sermanari.

(José Lorenzo- Fotos: Luis Medina) “Fidelidad creativa”. Ésa es la receta que el jesuita **Elías Royón** (Benamejí, Córdoba, 1937), presidente de la CONFER desde noviembre pasado, señala para la Vida Religiosa (VR) de cara a afrontar los retos que tiene por delante. Se trata, según señala a *Vida Nueva*, de “revitalizar” su vida y misión, estando dentro del mundo, pero siendo contracultural, y teniendo muy presente que uno de sus mayores peligros puede venir de la tentación del “activismo pastoral”.

Algunos hablan de la necesidad de “refundación” de la VR, de que el modelo tradicional ya no sirve, lastrado por estructuras obsoletas, acuciada por la falta de vocaciones, apenas perceptible su voz en medio de la sociedad... ¿Hacia dónde debe de caminar la VR para seguir siendo evangélica en tiempos de increencia?

Creo que la VR está caminando en la dirección de una “revitalización” de su vida y su misión, desde una “fidelidad creativa”. Se siente la necesidad de revitalizar la VR no sólo personal, sino comunitariamente; no sólo espiritual, sino apostólicamente. De ello son conscientes la mayoría de las congregaciones que andan por la vía trazada por sus Constituciones hacia lo que éstas tienen de más evangélico, carismático y profético.

Y todo ello se debería realizar en una “fidelidad” que ha de ser siempre “creativa”. Fidelidad a los momentos carismáticos de los fundadores y fundadoras que fueron portadores de audacia en su radicalidad al seguimiento de Jesucristo. Fidelidad a las llamadas del Espíritu en nuestro tiempo, libres de ataduras pasadas y de modas presentes, para elaborar propuestas audaces a los retos de la evangelización en nuestra sociedad. Fidelidad a la radicalidad del mensaje evangélico, para ser testigos apasionados por Jesucristo en su amor a los más pobres. Fidelidad a la Iglesia, en cuyo seno la VR adquiere y conserva su sentido y finalidad, enriqueciendo la comunión y colaborando con sus carismas propios en la misión eclesial.

También hay otros que aseguran que la crisis de la VR tiene su origen en ciertos “desvaríos” desarrollados al calor de interpretaciones interesadas de las enseñanzas emanadas del Vaticano II que supusieron una ruptura con la tradición. ¿Qué opina? ¿Es ese Concilio el culpable de los males de la VR?

El Concilio Vaticano II significó para la VR un fuerte aliento de animación en el Espíritu para una renovación interior y de estructuras que no se sostenían más. Llevó a las congregaciones a volver a sus raíces, a sus orígenes más carismáticos y, en definitiva, más evangélicos. En ocasiones fue necesario purificar los carismas fundacionales de interpretaciones que, a lo largo del tiempo, los habían ido oscureciendo. La vida comunitaria y la opción por los pobres contribuyeron de un modo particular a esta renovación, así como su inserción en el mundo sintiéndose más identificados con los hombres y mujeres de hoy. Todo esto no siempre se hizo desde una prudencia espiritual y humana, ni siempre bajo la guía de líderes apropiados. Hubo exageraciones y no faltaron desviaciones. Sin embargo, creo que es una interpretación injusta culpar al Concilio de las dificultades que la VR y la misma Iglesia padecen en la actualidad. O incluso una manera de rechazar el cambio cultural tan profundo y global al que la humanidad está sometida en las últimas décadas, y que necesariamente afectó y continúa afectando a la Iglesia y, en ella, a la VR.

Presente en el mundo

¿De qué hablamos cuando hablamos de “crisis” en la VR? ¿Es únicamente por la sequía vocacional?

Personalmente no hablo de “crisis” en la VR por el carácter negativo que se le suele dar a esta expresión. Prefiero decir que la VR está presente en el mundo actual y forma parte esencial de la Iglesia. Participa, por tanto, de las dificultades que viven ambas realidades. La VR queda afectada por esas dificultades a su manera, lógicamente, pero en modo alguno está inmersa en una “crisis” ajena a la que puede aquejar al mundo contemporáneo y a la Iglesia en su conjunto.

¿Es realmente la VR contracultural o el roce con la sociedad, sobre todo en el mundo occidental, donde ya casi se vive de espaldas a Dios, ha “aguado” su testimonio y presencia?

Si la VR dejase de ser contracultural, habría dejado de tener sentido. Ése ha sido siempre un elemento de su identidad. La visibilidad de su presencia y testimonio evangélico en medio de esta sociedad la ha hecho, y la continúa haciendo, contracultural. De todos modos, es cierto que los religiosos y religiosas no estamos libres de ser “contagiados” por actitudes y valores que no son los de Jesucristo. Por eso es indispensable, quizás más hoy, prestar una especial atención a vivir la pasión por Jesucristo, una pasión que en nuestro entorno provoque interrogantes sobre nuestra vida.

¿Y no se les hace difícil mantener su identidad en medio de tanto ruido?

Pienso que la fidelidad a la identidad en la VR exige mantener un corazón muy libre que se deja seducir por el modo de vivir de **Jesús**, pobre y humilde, apasionado por su Padre y por aquella “muchedumbre” que percibe descarriada y necesitada de pan, tal y como se nos describe en los Evangelios. Esa fidelidad exige también construir una vida fraterna, donde sea real la comunión de vida y de bienes. Todo esto lo dificulta hoy la cultura del consumismo con sus propuestas de realización – búsqueda de prestigio y éxito social, priorización del bienestar económico, absolutización del placer–. Se producen así interferencias que entorpecen la escucha de la llamada de un Señor que es humilde, pobre y entregado, que propone una cultura del servicio, la misericordia y la donación personal.

¿Qué cosas cree usted que están “distrayendo” hoy de su ser más específico a la VR? ¿Consiguen aislarse lo suficiente para vivir con la necesaria frecuencia la experiencia personal y comunitaria de Dios?

A mi entender, el peligro mayor de “distracción” para la VR puede venir hoy del “activismo” pastoral y sus consecuencias. Las urgencias pastorales son cada vez más numerosas, mientras que disminuyen los religiosos y religiosas. Surge entonces el peligro de no discernir bien qué atender prioritariamente y de convertir la misión en mera actividad. Pero para discernir es precisa la experiencia personal y comunitaria de Dios, el deseo de “estar con el Señor” para ser enviados a anunciar el Reino. Paradójicamente, la urgencia pastoral puede entrar en colisión con ese deseo y desenfocar la misión de lo que realmente es: verdadera búsqueda de la gloria y alabanza de Dios.

¿Cómo cree que ve la sociedad actual a la VR?

La sociedad española no se puede considerar uniforme en su percepción de valores, sean religiosos o no. Pero me atrevo a destacarle tres reconocimientos que hace de la VR. Por un lado, es un hecho que no pocos sectores de nuestra sociedad valoran la entrega y el servicio de la VR a los más pobres; así lo recogen los medios de comunicación en momentos de crisis y catástrofes humanas y naturales. Por otro lado, aspectos como la vida en común, la referencia a lo espiritual, la gratuidad y la libertad de entrega a la causa de los más desfavorecidos son apreciados por aquellos sectores sociales que consideran los valores éticos, religiosos y cristianos como conformadores de un mundo más humano y más preocupado por la justicia, la solidaridad y la libertad. A la vez, esperan de la VR una mayor presencia en foros socioculturales donde se reflexiona incluso

críticamente sobre diversos modelos de sociedad. Finalmente, bastantes grupos sociales, y no sólo los más pudientes, desean que sus hijos estudien en colegios y universidades dirigidos por religiosos y religiosas. No siempre buscan la formación cristiana, pero, incluso así, quieren para sus hijos una educación en valores humanos y sociales, y una excelencia en lo intelectual.

Sin embargo, también hay que reconocer que sólo para pequeñas minorías tiene significación lo esencial de la VR: su consagración radical al seguimiento del Señor y a los valores del Reino de Dios, y su referencia a la trascendencia.

Estar en la frontera

¿Y cómo ve la VR a una sociedad como la nuestra?

Creo que, en primer lugar, la VR se siente formando parte de nuestra sociedad y participando de sus miedos y sus esperanzas. Pero, en segundo lugar, los religiosos y religiosas nos insertamos en la sociedad de un modo crítico y creativo. Tenemos como misión evangelizarla, dar en ella testimonio de Jesucristo. De ahí que nos preocupen los conflictos en los que se debate nuestra sociedad, sus contradicciones y la pérdida en numerosas franjas sociales de valores humanos y cristianos que han sustentado la convivencia y la cultura, y que son válidos para construir una sociedad más justa, más humana y más abierta a la trascendencia. Todo hay que decirlo: hemos de reconocer también que en algunas situaciones, por diversos motivos, no hemos contribuido suficientemente al enraizamiento de esos valores y han escandalizado algunas de nuestras actuaciones.

¿Y qué pueden hacer la una por la otra?

En las circunstancias actuales, me parece necesario trabajar por crear una atmósfera de respeto, acogida y valoración de la diversidad. Hay más necesidad de colaboración que de afianzar la autonomía de los ámbitos de actuación. La VR no puede “tener las puertas y ventanas cerradas por miedo...”, para defenderse de la sociedad. Ha de abrirse a nuevas

formas de estar y evangelizar en las fronteras. VR y sociedad tendrían que crear espacios para dialogar y reflexionar sobre los grandes problemas: la pobreza, la inmigración, la familia, la educación, la bioética, la formación en valores de la juventud... Y se lo digo sinceramente: en todos esos temas, la VR puede aportar sugerencias para su solución.

Sin embargo, hoy día apenas se oye su voz en aquellos foros en donde se crea cultura y pensamiento, y da la sensación de que la VR no tiene nada que decirle al hombre y a la mujer de hoy o no sabe cómo...

La VR tiene algo que decir al hombre y a la mujer de hoy y mi experiencia es que, efectivamente, lo dice. Limitándonos sólo a España, ahí están, por ejemplo, las universidades y centro universitarios dirigidos por religiosos, que gozan de gran prestigio intelectual. En ellos se genera realmente pensamiento. Tampoco hay que olvidar la presencia de religiosos y religiosas en el campo teológico, en el área social y en el foro cultural – a través de revistas especializadas, centros fecultura, editoriales...–, desde donde la VR dialoga con el mundo contemporáneo y ofrece su reflexión. Pero es cierto que nos resulta difícil estar en los medios.

Sin embargo, la labor de tantos religiosos y religiosas que han consagrado su vida a los últimos en los lugares del mundo más dejados de la mano del hombre, es la mejor imagen de la Iglesia. Una imagen que, según las encuestas, ha ido perdiendo brillo y llevado a la institución a ser una de las que más desconfianza genera. ¿Cómo se ha llegado a esto?

A las encuestas creo que hay que tomarlas con cierta discreción. Me explico: en ocasiones, las preguntas formuladas son sobre instituciones, cuya realidad abarca muchas facetas; hay que reconocer que los encuestados no tienen conocimiento de todas y cada una de ellas y hacen valoraciones demasiado genéricas. La Iglesia es una de las afectadas. Pero es que, además, las encuestas no son todas coincidentes en la imagen que arrojan sobre las instituciones, también sobre la Iglesia. Hace pocos meses se presentaba en Barcelona un estudio sociológico muy elogioso sobre la actuación de los religiosos y religiosas en el campo social.

Aun así, creo que lo importante es que los religiosos y religiosas continúen ahí, como usted dice, en esos lugares dejados de la mano del hombre, aunque dejen de ser noticia y no se hable más de ellos.

Tenemos la juventud más solidaria; sin embargo, esa entrega a través de la VR parece que ya no les seduce. ¿Por qué?

La vocación a la VR no consiste sólo en ser solidario y altruista. Su núcleo es una vivencia de fe, una llamada del Señor a seguirlo en una consagración para siempre de la vida toda. Desde esa llamada y respuesta al Señor, nace la entrega al prójimo incluso hasta dar la vida por los demás, como Jesús.

¿Sigue sabiendo la VR dar testimonio de la presencia de Jesús en el mundo?

Creo que nunca se termina de saber bien dar testimonio de la presencia de Jesús en el mundo. El camino del seguimiento cristiano siempre está abierto a nuevas llamadas, nunca se imita a Jesús lo suficiente, ni se ama a los hermanos como se merecen. Por lo demás, el testimonio tiene que ser reconocido; esto significa que los cambios culturales influyen en el mayor o menor reconocimiento del testimonio. La VR, aún admitiendo su debilidad, se esfuerza en medio de esta sociedad por dar testimonio de Jesús en tres direcciones fundamentales: referencia a la trascendencia, vida comunitaria y amor a los pobres.

Relaciones con la CEE

En noviembre se cumple el primer aniversario de su elección como presidente de los religiosos y religiosas españoles. Usted ha manifestado en varias ocasiones la intención de la CONFER de profundizar en la comunión con otros estamentos eclesiales, entre ellos, los obispos. ¿Cómo son en la actualidad las relaciones que mantienen con la Conferencia Episcopal Española (CEE)?

Las relaciones siempre se pueden profundizar y ampliar, pero puedo decirle que entre la CONFER y la CEE existe un buen clima de comunicación y de acogida. Y, ciertamente, en las diócesis la colaboración entre los religiosos y sus pastores goza de buena salud. Estas buenas relaciones me han animado, efectivamente, a comentar en varias ocasiones que un

objetivo de la CONFER es seguir trabajando por la comunión eclesial. La considero muy importante en este momento de la Iglesia española y una responsabilidad de todos.

La unidad en la Iglesia es el gran deseo de Jesús: “Que todos sean uno...”. Y es, además, un signo de credibilidad: “...para que el mundo crea”. En la estructura de la Iglesia no todos estamos investidos de la misma autoridad, ni realizamos los mismos ministerios. Pero todos, desde su propia responsabilidad eclesial, debemos esforzarnos por hacer realidad este deseo de Jesús: construir una Iglesia de comunión, que aparezca ante el mundo como un signo de que es posible esa aspiración de unidad de toda la humanidad.

La comunión exige a todos una actitud de conversión continua, una especie de ascesis de nuestro tiempo que implica “salir del propio amor, querer e interés”. No basta la intervención de un día para resolver una situación conflictiva coyuntural. Exige el cultivo de una serie de actitudes que se derivan de esa ascesis y el convencimiento de su necesidad “para que el mundo crea”. Sin duda, en algunas situaciones más complejas será necesario, en un ambiente de escucha y acogida a la diversidad, un discernimiento común, orante y espiritual, donde los Pastores tienen una función decisiva en la toma de decisiones.

¿Y cómo son sus relaciones con los nuevos movimientos?

Institucionalmente, las relaciones de la VR con estos movimientos son muy pobres. Para mí es una situación que desearía se pudiese mejorar en bien de la comunión eclesial.

¿Cree que el tema de los abusos sexuales por parte de algunos sacerdotes y religiosos puede afectar a las vocaciones a la Vida Religiosa?

Creo que no, aunque es posible que en algunas familias puedan aparecer dificultades si alguno de sus hijos muestra el deseo de ser religioso o sacerdote. Como ya tuvimos ocasión de manifestar, los abusos deben hacer reflexionar a los superiores de los Seminarios y Noviciados sobre la selección de los candidatos a la Vida Religiosa y al sacerdocio, la evaluación psicológica, espiritual y apostólica de los mismos a lo largo de su formación, y la madurez afectiva exigida a aquéllos que asumen una opción de vida célibe y que, habiéndola asumido, piden ser ordenados presbíteros.

En el nº 2.721 de *Vida Nueva*.

71 Joves britànics ajudaran a perfeccionar l'anglès dels alumnes de les escoles cristianes

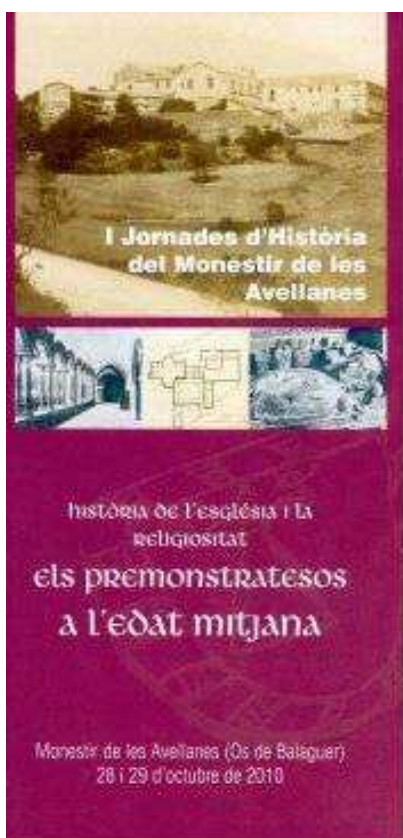

Un total de 71 nois i noies britànics aterran el proper diumenge, 26 de setembre, a Catalunya per tal d'ajudar, els propers nou mesos, a perfeccionar l'anglès dels alumnes de les escoles cristianes i de les seves famílies. La iniciativa, endegada per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) i l'empresa Home to Home, pretén estimular la competència comunicativa de l'alumnat utilitzant en tot moment la llengua estrangera.

El Programa d'Auxiliars de Conversa és una proposta del Projecte Escola Multilingüe de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) pensat perquè les escoles adscrites a la Fundació –més de 400– puguin disposar d'un o més joves estudiants anglesos o irlandesos, seleccionats per Home to Home, perquè duguin a terme tasques d'assistència i donin suport a les activitats previstes en el projecte multilingüe del centre, 25 hores a la setmana, d'octubre a juny.

Al llarg de la seva estada, els nois i noies –procedents del Regne Unit i Irlanda– seran acollits per famílies d'alumnes de l'escola cristiana, de tal manera que la pràctica de l'anglès es podrà perllongar més enllà de l'horari escolar. Els joves anglesos, que han conclòs els estudis superiors al seu país, es prenen habitualment un any de formació abans d'incorporar-se al món laboral. (FECC, 23 set. 10 – Flama.info)

I Jornades d'Història del Monestir de les Avellanes

L'Associació d'Amics del Monestir de les Avellanes i el Grup de Recerca Consolidat en Estudis Medievals Espai, Poder i Cultura de la Universitat de Lleida, ofereixen un nou espai de reflexió, recerca i debat en l'àmbit de la història de l'Església i la religiositat. Les I Jornades d'Història del Monestir de les Avellanes que tindran lloc els dies 28 i 29 d'octubre formen part de les activitats organitzades per celebrar el Centenari de l'arribada dels Germans Maristes a la "Casa Pairal".

Els dies 28 i 29 d'octubre de 2010 el Monestir de les Avellanes acollirà la primera edició de les Jornades d'Història del Monestir de les Avellanes, una reunió científica que reunirà especialistes internacionals en la investigació de l'ordre dels religiosos premonstratesos durant l'Edat Mitjana.

Les I Jornades d'Història del Monestir de les Avellanes tractaran el tema específic dels premonstratesos a l'Edat Mitjana, fent especial èmfasi en la història del Monestir de les Avellanes, antiga casa de canonges premonstratesos, pionera a l'antiga Corona d'Aragó i panteó dels Comtes d'Urgell.

Les Jornades estan destinades a estudiants, professors i al públic en general, que tinguin interès en conèixer una part de la seva història.

Les Jornades d'Història del Monestir de les Avellanes tenen l'objectiu de contribuir a la promoció i difusió de la recerca en història de l'Església i de la religiositat, així com potenciar l'ús d'aquesta recerca per a l'elaboració de materials didàctics i pedagògics. Cal destacar la presència d'investigadors internacionals, com per exemple, el novayorquès Paul Freedman, professor de la Yale University especialitzat en història medieval catalana.

L'hostatgeria del Monestir ofereix una oferta d'allotjament per a tots aquells inscrits en les Jornades. Per a estudiants: 15 € amb mitja pensió (dormir, sopar i esmorzar). Per a no estudiants: 35 € en habitació doble i 40 € en habitació individual (també mitjà pensió) - preus per persona i dia.

L'organització d'aquestes jornades d'història forma part dels actes de celebració del centenari de l'arribada dels Germans Maristes al Monestir de les Avellanes. Tot i això els organitzadors han expressat la voluntat de donar continuïtat al projecte i organitzar noves trobades, amb l'objectiu d'esdevenir un referent dels estudis sobre la història de l'Església i la religiositat.

Les Jornades d'Història del Monestir de les Avellanes estan organitzades per l'Associació d'Amics del Monestir de les Avellanes i el Grup de Recerca Consolidat en Estudis Medievals Espais, Poder i Cultura de la UdL, amb la col·laboració de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, el Consell Comarcal de la Noguera, el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa i l'Institut dels Germans Maristes de Catalunya.

Per a la inscripció poseu-vos en contacte amb la secretaria de les Jornades a través de l'adreça gemma.carnise@historia.udl.cat.

Monestir de les Avellanes, 17 set. 10 – Flama.info

“La força de la fraternitat. Maristes, 100 anys a les Avellanes”

CATALUNYARELIGIO.CAT - Dg, 26/09/2010

<http://www.catalunyareligio.cat/?q=veurelafe/8273>

“La força de la fraternitat” és el llibre que recull per dècades els 100 anys de la presència marista al Monestir de Santa Maria de les Avellanes, a La Noguera. Realitzat per Lluís Serra, parla des dels inicis com a novicitat obert el 10 de setembre de 1910, al tràgic parèntesi de la Guerra Civil amb nombrosos germans maristes assassinats, fins a la refundació com a hostatgeria monàstica i centre de cultura i espiritualitat de referència en les comarques de Lleida.

El 10 de setembre, en la celebració del centenari, Lluís Serra va fer la presentació del llibre, fent un repàs a la història del Monestir. Aquí podeu veure-la sencera, amb algunes de les fotografies històriques que apareixen en el llibre.

Vicenç de Paul i Lluïsa de Marillac, models de caritat per a avui

ZS10092704 - 27-09-2010

Clausura de l'Any Vicencià a Roma

ROMA, lunes 27 de septiembre de 2010 (ZENIT.org).- Sant Vicenç Paül i la seva principal col·laboradora, santa Lluïsa de Marillac, “foren pàgines de l'Evangelí viscudes amb intensitat”.

Ho va assenyalar el prefecte emèrit de la Congregació per a les Causes dels Sants, el cardenal José Saraiva Martins, el 24 de setembre a la missa celebrada a la Sala de l'*Augustinianum*, a Roma, en

Caridad - Misión
VICENTE
DE PAÛL
1564-2010
LUIA DE
MARILLAC
350º aniversario

la inauguració del congrés sobre el tema *Caritat i missió*.

Els tres dies del congrés, en el qual van participar unes 500 persones, van servir per segellar l'Any jubilar convocat amb motiu dels 350 anys de la mort dels fundadors de la Família Vicenciana.

“Van ser dos grans mestres de caritat perquè van ser, en primer lloc, dos grans mestres de vida espiritual”, va dir el purpurat.

Després va destacar que “els carismes són un do de l'Esperit Sant concedit a la comunitat cristiana perquè tingui el valor d'evangelitzar, ensenyar i guarir, però sobretot donant testimoni, estimant”.

“Al segle XVII –va continuar–, per respondre a la fam de Déu, l'Esperit Sant va donar a llum a sant Vicenç i santa Lluïsa, que es van comprometre en la construcció d'una nova societat basada en la solidaritat i la caritat. Ells van saber implicar tothom, ben situats i pobres, rei i reina, grans i petits”.

Sant Vicenç de Paül, nascut el 25 d'abril de 1581 a Pouy, al sud-oest de França, va donar vida a les Dames de la Caritat (després Voluntariat Vicencià), a la Congregació de la Missió i a les Filles de la Caritat, compromeses en hospitals i escoles.

Fonamental en la realització de la seva obra va ser la contribució de santa Lluïsa de Marillac, nascuda a París el 1591 i pertanyent a una de les famílies més cèlebres de la cort del rei de França.

Dona i mare, Lluïsa va començar a dedicar-se intensament a les obres de solidaritat després de la mort del seu marit i, en particular, va ser activa en la Companya de les Dames de la Caritat sota la guia de sant Vicenç.

Segons el cardenal Saraiva Martins, ells sentien un amor pels pobres “que no neix d'un sentiment paternalista” i “van treballar amb valor tenint intuïcions profètiques, vivint el seu compromís com una vertadera i pròpia exigència de la fe”.

“L'Església i el món necessiten la vostra obra”, va afegir, dirigint-se als centenars de vicencians presents a la sala de l'Agustinianum. “La caritat vicenciana –va concloure– no és de rendició, sinó de resistència!

El dissabte 25 de setembre el prefecte de la Congregació per als Instituts de vida consagrada i les Societats de vida apostòlica, el cardenal Franc Rodé, va presidir una missa a la Basílica de Sant Pere en presència dels participants al congrés *Caritat i missió*.

En ella, el purpurat va destacar l'exemple dels sants fundadors i va assenyalar que “la demanda d'amor és tan insistent avui com ho era al segle XVII, si no més gran”.

“Ser vicencià avui –va dir– significa seguir de nou Crist, l'evangelitzador dels pobres, i la seva missió; significa ser missioners, “inflamar” el cor dels homes amb un estil de vida senzill, humil, amable, mortificat, cuidadós”.

En aquest sentit, va explicar, “un vicencià ha de tenir un *plus* d'amor i de coneixement dels pobres: el vertader vicencià coneix Crist, el posa al centre, coneix sant Vicenç, santa Lluïsa i els sants vicencians i coneix els pobres.

“Es deixa evangelitzar i canviar per ells i actua i treballa per ells –va concloure–. Un vicencià és en primer lloc tot de Déu i al servei de tothom”.

Jesuïtes: presa de possessió del nou provincial d'Espanya

El 22 de setembre va prendre possessió del seu càrrec, el nou Provincial d'Espanya de la Companyia de Jesús, Francisco Ruiz Pérez, S.J.

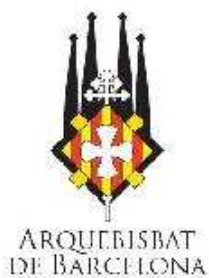
Francisco Ruiz Pérez, S.J., va prendre possessió del seu càrrec de provincial d'Espanya de la Companyia de Jesús, a la parròquia jesuïta de San Francisco de Borja (Madrid).

El fins ara provincial, Elías Royón Lara, S.J., després de sis anys de mandat, es dedicarà, gairebé en exclusivitat, al seu treball com a president de la Conferència Espanyola de Religiosos (CONFER), responsabilitat que, des de fa uns mesos, compatibilitzava amb la de provincial d'Espanya.

Amb un senzill acte de lectura del nomenament del càrrec i una eucaristia posterior, el jesuïta canari Francisco Ruiz Pérez, S.J., es va convertir oficialment en el nou provincial d'Espanya. Entre els seus reptes estarà impulsar la integració de les províncies jesuïtes, un procés que està previst finalitzi el 2016. De fet, els jesuïtes ja han dissenyat el seu futur projecte apostòlic de cara a aquesta integració i el nou provincial l'haurà de posar en marxa. A més, com a provincial d'Espanya continuarà exercint tasques de coordinació i representació eclesial.

En l'actualitat hi ha 1.385 jesuïtes a Espanya que es distribueixen en cinc províncies: Aragó (Aragó, Comunitat Valenciana i Balears), Bètica (Andalúcia i Canàries), Castella (Galícia, Astúries, Cantàbria, La Rioja, Castella i Lleó, Castella-La Manxa, Madrid, Extremadura i Múrcia), Loiola (País Basc i Navarra) y Tarraconense (Catalunya).

L'Arquebisbat demana voluntaris per a la visita del Papa a Barcelona

NOTA DE PREMSA

És conegut de tothom que els propers dies 6 i 7 de novembre Barcelona tindrà el privilegi de rebre la visita de Sa Santedat el Papa Benet XVI amb motiu de la dedicació del Temple de la Sagrada Família.

L'organització d'un esdeveniment com aquest comporta múltiples punts d'atenció que forçosament han de cobrir-se en base a la col·laboració desinteressada de moltes persones, tant sigui en el procés previ de preparació dels actes, com en el moment de la seva culminació.

Per atendre tots els aspectes inherents a aquesta visita, s'ha constituït des del passat dia 15 de setembre a l'Arquebisbat de Barcelona (carrer del Bisbe, 5 - 08002 Barcelona), l'oficina "Voluntaris pel Papa", el responsable de la qual és el Sr. Xavier Gambús, on podreu inscriure-us i demanar qualsevol informació al respecte. També podeu contactar a través del correu electrònic vsp.voluntaris@arqbcn.cat i per telèfon 93 270 10 12 o per fax al nº. 93 270 13 03, matins de 10 a 14 h i tardes de 17 a 19.30 h. Per a més informació, podeu consultar la plana www.papabarcelona2010.cat, especialment en l'apartat "vull participar-hi".

Us necessitem! Us hi esperem!

Barcelona, 21 de setembre de 2010

Agenda d'octubre

2	Ds	Caminada contemplativa per les rodalies del Santuari de Puiglagulla
3-5	Dg	Trobada de la Pau – Comunitat de Sant'Egidio – Barcelona
4	DI	Assemblea de Superiores Majors i Abadesses
		URC-CEVRE: inici del primer trimestre de la formació inicial
7	Dj	Comissió Permanent
9	Ds	Trobada de religiosos a Vic - Acte central dels 30 anys
13	Dc	Xarxa Àfrica – Europa, Fe i Justícia
15	Dv	Estació d'enllaç
18	DI	URC-CEVRE: Inauguració oficial del curs de formació inicial
21	Dj	Delegats Episcopals de Vida Consagrada 1 – El Sant Dubte d'Ivorra
23	Ds	URC-CEVRE – Jornada de formació permanent
27	Dc	SIRBIR (Secretariat Interdiocesà de Relacions Bisbes i Religiosos)

Canvi de data: la Jornada de Religioses i religiosos en Barris Obrers i Populars, programada pel dia 27 de novembre, s'avançarà al 6 de novembre. Se n'informarà oportunament.

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>